

DE IMITATIONE CHRISTI.

N° 554

Exemplum dedi vobis. [Joan. xiii. 15]

DE IMITATIONE
CHRISTI

LIBRI QUATUOR.

TORNACI.

Soc. S. Joannis Evang.

DESCLÉE, LEFEBVRE & SOC.

MCM II.

Jus proprietatis.

IMPRIMATUR.

Tornaci, die 26 Februarii 1902.

VICT. DUREZ, Vic. Gen.

LECTORI BENEVOLO.

N tibi, pie lector, libellus plane aureus DE IMITATIONE CHRISTI juxta emendatissimam editionem diligenter excusus.

Variae quidem exierunt de auctore hujus libri sententiæ, nec disputationis expertes. Alii enim illum Thomæ a Kempis, alii Joanni Gersonio tribuendum esse dictitarunt.

Altera insuper nostris temporibus in Italia præsertim, surrexit opinio quæ Joannem Gersonium auctorem esse commonstrat. Neque illa pondere neque auctoritate caret. Attamen hanc veterem pervulgatamque questionem nil morabor, non enim ad tuam pietatem fovendam; quod unum et vehementissime exopto, quidquam potest conferre.

“ Non quæras, ait noster (lib. I, cap. 5), quis hoc dixerit; sed quid dicatur attende.” Et paulo superius

*iam prælocutus fuerat, “ Quærere de-
“ bemus potius utilitatem in scriptu-
“ ris quam subtilitatem sermonis.*

*“ Ita libenter devotos et simplices
“ libros legere debemus, sicut altos et
“ profundos.*

*“ Non te offendat auctoritas scri-
“ bentis, utrum parvæ vel magnæ
“ litteraturæ fuerit; sed amor puræ
“ veritatis te trahat ad legen-
“ dum.”*

Et sane, si divinos excipias libros, nescio quid sit, quod hominem facilius suaviusque ad omne virtutum genus informet, quam tantillum hoc opusculum DE IMITATIONE CHRISTI, quod tamquam compendiaria quædam via ad divini amoris perfectionem attingendam, singulari DEI munere videtur nobis fuisse concessum; quodque ex latino in omnium ferme gentium etiam barbarorum sermones translatum, ubique summa consensione fuit

receptum, et uberrimos christianæ consolationis et sanctimonice edidit fructus. Difficile dictu est, quot laudibus ipsum celebrarint, et quam præclaro in loco eximia doctrina et sanctitate viri semper habuerint.

“ *Certe mirandum est, ait quidam*
 “ *editor, et providentiæ divinæ sin-*
 “ *gulari tribuendum, quod quamvis*
 “ *IV libri illi bellum cupiditatibus*
 “ *humanis perpetuum indicant, quam-*
 “ *vis etiam lectorem nonnullis offen-*
 “ *dant solecismis, stiloque sint bar-*
 “ *baro conscripti, sæpius tamen quam*
 “ *ullus liber profanus, typis excusi*
 “ *fuert, et annorum inter spatium*
 “ *trecentorum, editionibus bis mille*
 “ *forsan et amplius claruerint. Nimi-*
 “ *rum, divina virtus auctorem ita*
 “ *gubernavit, ut incultum humilem-*
 “ *que sermonem illustraret, et extol-*
 “ *leret imperiosa sententiarum gra-*
 “ *vitas, ac suavis, ingenua, simplex*

“ *orationis indoles ipsam inter bar-*
“ *bariem triumpharet.* ”

Item alius editor, nempe pater
Rosweydius, ex societate Jesu, de
eodem opusculo scribebat, anno 1667 :
“ *Constat viris sanctis librum hunc*
“ *ita familiarem fuisse, ut S. Carolus*
“ *Borromæus cardinalis, et Pius V.*
“ *eum vice vitæque suæ comitem sem-*
“ *per adsciverint. Ex hoc B. Phi-*
“ *lippus Nerius religiosum spiri-*
“ *tum imbibit. Eo Alexander Sau-*
“ *lius, Papiensis episcopus, animum*
“ *suum gravissimis diæcesis suæ cu-*
“ *ris distractus refecit et oblectavit.*
“ *Hunc Joannes Vandevillus, Tor-*
“ *nacensium in Belgio antistes, eo*
“ *loco habuit, ut quoties sibi depo-*
“ *sceret (quod indies factitabat) non*
“ *alia voce quam Da Librum, pro-*
“ *pter præstantiam uteretur.* ”

“ *Opusculum est utilissimum, ait*
“ *cardinalis Bellarminus, et jure in*

“ *tota Ecclesia summo omnium con-*
 “ *sensu receptum et frequentatum,*
 “ *et in omnes linguas conversum.*
 “ *Ego certe ab adolescentia et usque*
 “ *ad senectam, hoc opusculum sæpe*
 “ *volvi et revolvi, et semper mihi*
 “ *novum apparuit, et nunc etiam*
 “ *mirifice cordi meo sapit.*”

“ *Theologis, asceticis, perfectioni*
 “ *studentibus placuit iste libellus, imo*
 “ *et philosophis. Liber IMITATIONIS,*
 “ *aiebat Fontenelle, operum quæ ab*
 “ *hominibus scripta fuere summum*
 “ *atque perfectissimum est, cum sacra*
 “ *scriptura humana non sit.*”

Ipsam igitur veluti DEI aliquod
munusculum tibi habeto, cælestis
illius sapientiæ præcepta animo pe-
nitentibus imbue, ac vehementi, ut par est,
in virtutibus proficiendi studio incen-
sus, illo quotidie utere, sive in læ-
titia, sive in mœrore verseris, sive te
dubiorum fluctus exagitent, sive te

urgeant morbi, sive tibi prospera sive demum adversa contingant. Nihil enim, mihi crede, tam asperum in vita, nil tam periculosum offendes in quo non hic liber tibi paucula legenti opem ac solatium sit allaturus.

Postremum, ne quid unquam præclari adeo fructus depereat, audi, si vis, pauca queis te monitum vult cardinalis Henricus Henriquez, aurei hujus libelli enarrator piissimus.

I. Certum quotidie tempus huic lectioni præstitue, illudque inviolabiliter observa.

II. Ante lectionem præpara animam tuam pura intentione, qua solum tuum profectum quæras; dein, mentis elevatione in DEUM qua roges donari tibi cælitus lumen intellectus.

III. Lege, non cursive et festinanter, sed magna cum attentione, et

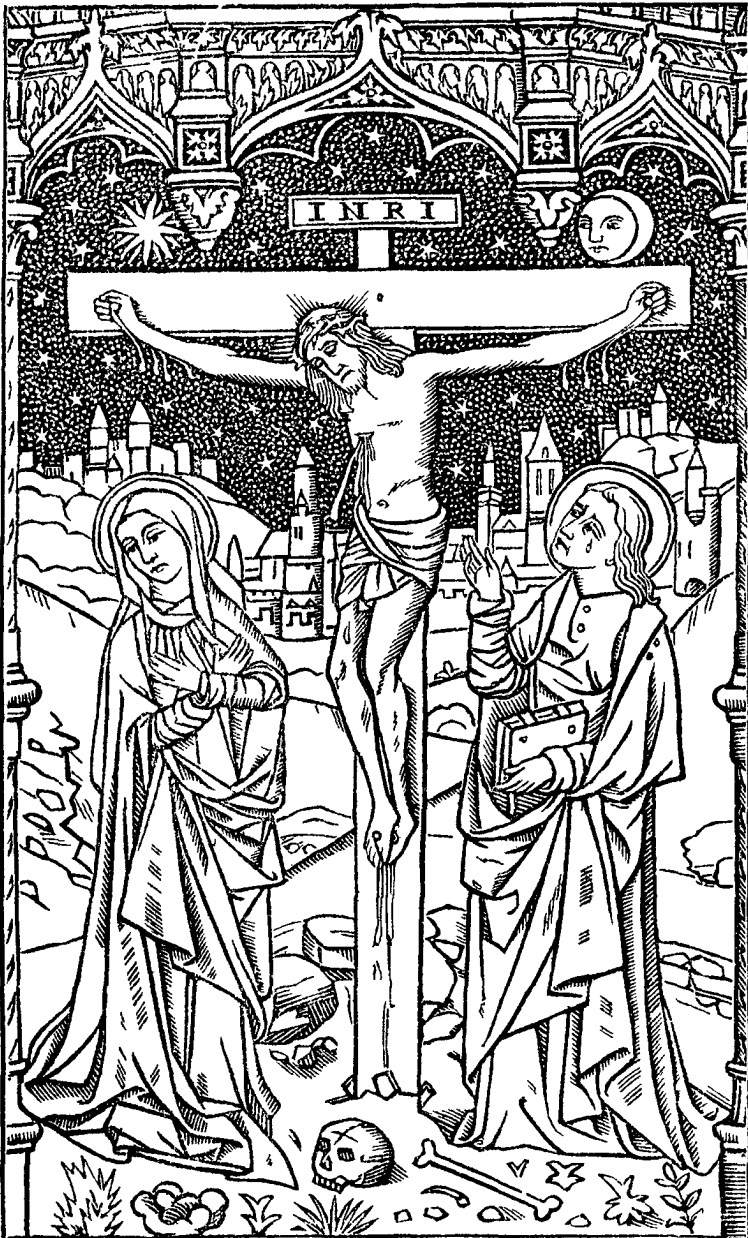
nonnihil moræ versiculis interserendo : quæque te magis respiciunt, aut movent, relegas velim.

IV. Inter legendum pios affectus lectioni congruentes elicere stude.

V. Lectionem brevi aliqua adspiratione ad DEUM absolute, ut semen in terram cordis tui jactum servet ac fecundet, utque ita optatum aliquando referas fructum.

En monita, benigne lector, quorum accuratam observantiam tibi vehementer commendo; id si præstabis, magnos certe in virtute progressus facies. His te volebam. Vale.

Humiliabit semetipsum factus
obediens usque ad mortem
mortem autem crucis. (Philipp 2 8)

DE IMITATIONE CHRISTI

LIBER PRIMUS.

Admonitiones ad spiritualem
vitam utiles.

CAPUT I.

De Imitatione Christi, et con-
temptu omnium vanitatum
mundi.

*QUI sequitur me, nōn ambulat
in tenebris* (Joann. viii. 12.),
dicit Dominus. Hæc sunt ver-
ba Christi, quibus admonemur, qua-
tenus vitam ejus et mores imitemur,
si velimus veraciter illuminari, et
ab omni cæcitate cordis liberari.

Summum igitur studium nostrum
sit, in vita Jesu Christi imitari.

2. Doctrina Christi omnes doctrinas
Sanctorum præcellit, et qui spiritum
haberet, absconditum ibi manna in-
veniret.

Sed contingit, quod multi ex frequenti auditu Evangelii, parvum desiderium sentiunt : quia spiritum Christi non habent.

Qui autem vult plene et sapide Christi verba intelligere, oportet ut totam vitam suam illi studeat conformare.

3. Quid prodest tibi, alta de Trinitate disputare, si careas humilitate, unde displiceas Trinitati?

Vere, alta verba non faciunt sanctum et justum; sed virtuosa vita efficit Deo carum.

Opto magis sentire compunctionem, quam scire ejus definitionem.

Si scires totam Bibliam exterius, et omnium Philosophorum dicta : quid totum prodesset, sine caritate Dei et gratia?

Vanitas vanitatum, et omnia vanitas (Eccl. i. 2.), præter amare Deum, et illi soli servire.

Ista est summa sapientia, per contemptum mundi tendere ad regna cœlestia.

4. Vanitas igitur est, divitias perituras quærere, et in illis sperare.

Vanitas quoque est, honores ambire, et in altum statum se extollere.

Vanitas est, carnis desideria sequi; et illud desiderare, unde postmodum graviter oportet puniri.

Vanitas est, longam vitam optare, et de bona vita parum curare.

Vanitas est, præsentem vitam solum attendere : et quæ futura sunt, non prævidere.

Vanitas est, diligere quod cum omni celeritate transit, et illic non festinare, ubi sempiternum gaudium manet.

5. Memento illius frequenter proverbii : quia non satiatur oculus visu, nec auris impletur auditu.

Stude ergo cor tuum ab amore visibilia abstrahere, et ad invisibilia te transferre. Nam sequentes suam sensualitatem, maculant conscientiam, et perdunt Dei grátiam.

CAPUT II.

De humili sentire sui ipsius.

Omnis homo naturaliter scire desiderat; sed scientia sine timore Dei quid importat?

Melior est profecto humilis rusticus, qui Deo servit, quam superbus Philosophus, qui se neglecto, cursum cœli considerat.

Qui bene se ipsum cognoscit, sibi